

571.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 18 lipca 1923 r.

celem wykonania ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 521) w przedmiocie niektórych zmian w przepisach o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej na mocy pruskiej ustawy z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Pr. pr. str. 259), ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 98 poz. 520), oraz ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 266).

Na podstawie art. 33 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 521) w przedmiocie niektórych zmian w przepisach o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących w b. dzielnicy pruskiej na mocy pruskiej ustawy z dnia 19 czerwca 1906 r. (Zb. Pr. pr. str. 259), ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 98 poz. 520), oraz ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 266) zarządza się co następuje:

Do art. 3.

§ 1. Art. 3 ustawy wprowadza do § 5 ustawy pruskiej z dnia 19 czerwca 1906 r. nowy ustęp ósmy, zawierający przepis, w myśl którego od ogólnego dochodu spółdzielni, działających z mocy ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 111, poz. 733), należy potrącać kwoty, przelane do funduszów, niepodlegających wedle statutu spółdzielni podziałowi między członków.

Do art. 5.

§ 2. Art. 5 ustawy zmienia o tyle postanowienie § 9 ustawy pruskiej z dnia 19 czerwca 1906 r., że uchyla dotychczasowy sposób ustalania podstaw opodatkowania dochodów osób fizycznych i prawnych według przecięcia z trzech lat, poprzedzających rok podatkowy, a wprowadza ustalenie tych podstaw według wyniku z ostatniego roku kalendarzowego, operacyjnego lub gospodarczego, poprzedzającego rok podatkowy.

Opodatkowanie dochodów z posiadłości gruntowych na podstawie wyniku z ostatniego roku operacyjnego, względnie gospodarczego, może mieć miejsce nawet w takich wypadkach, gdy płatnik zamiast prawidłowej rachunkowości gospodarczej prowadzi jakiegokolwiek bądź zasługujące na wiarę księgi lub zapiski rachunkowe, a w braku takich ksiąg, względnie zapisków, także i wówczas, gdy obliczenie dochodu z posiadłości gruntowej za rok kalendarzowy przedstawia dla płatnika rzeczywistą trudność.

§ 3. W razie opodatkowania na podstawie wyników z ostatniego roku operacyjnego, względnie gospodarczego należy baczyć, aby przy opodatkowaniu w latach następnych był brany za podstawę opodatkowania dochód z roku operacyjnego, względnie gospodarczego, obejmującego również odpowiednie miesiące, inaczej bowiem nie byłoby ciągłości w opodatkowaniu.

Przykład: Za podstawę opodatkowania płatnika na rok podatkowy 1923 przyjęto dochód, osiągnięty przezeń w czasie od 1 lipca 1921 r. do 30 czerwca 1922 r. jako w roku operacyjnym, względnie gospodarczym; za podstawę opodatkowania tego samego płatnika na następny rok podatkowy 1924 winien być przyjęty dochód z roku operacyjnego, względnie gospodarczego, obejmującego okres czasu od 1 lipca 1922 r. do 30 czerwca 1923 r. i t. d.

Do art. 6.

§ 4. Art. 6 ustawy uzupełnia § 12 ustawy pruskiej z dnia 19 czerwca 1906 r. nowym przepisem, dotyczącym ustalania dochodu z drobnej własności gruntowej.

W myśl tego przepisu przy obliczaniu ogólnego dochodu z gospodarstw rolnych poniżej 15-ha, położonych w odległości ponad 5 klm. od granicy miast z ludnością wyżej 100.000 mieszkańców, przyjmuje się dochód w wysokości nieprzekraczającej wartości 4-ch centnarów metrycznych żyta z 1 ha gruntu po cenach przeciętnych z roku 1922.

Ponieważ wedle danych Głównego Urzędu Statystycznego, opartych na notowaniach giełdy poznań-

skiej, przeciętna cena żyta z roku 1922 wynosiła 18.200 mk. za jeden centnar metryczny, przeto właściciele gospodarstw rolnych, o których wyżej mowa, nie będą podlegali na rok podatkowy 1923 podatkowi dochodowemu, o ile obok dochodów z gruntów nie posiadali w roku 1922 innego źródła dochodu (zakład przemysłowy, handel, rzemiosło, pośrednictwo, odnajem mieszkań letnikom i t. p.), względnie, o ile dochody z tych innych źródeł, łącznie z dochodami z gruntu, nie przewyższyły wolnej od podatku kwoty dochodu dwóch milionów marek.

Wyrażenie „gospodarstw rolnych” należy rozumieć w znaczeniu zwykłych gospodarstw, produkujących zboża i rośliny okopowe; nie zalicza się do nich ferm mleczarskich, pasiek, sadów, ogrodów warzywnych, hodowli roślin technicznych i leczniczych i t. p., lubo z rolą związanymi lecz posiadających charakter przemysłowy.

Do art. 7.

§ 5. Art. 7 ustawy wprowadza jednolitą skalę podatkową dla wszystkich osób fizycznych i prawnych, nie wyłączając towarzystw z ograniczoną poręką, dla których ustawa pruska z dnia 19 czerwca 1906 roku (§ 18) przewidywała odrębną taryfę.

W szczególności skala ta służy:

- 1) do wyznaczania stawek podatkowych, przypadających od ogólnego dochodu, osiągniętego przez płatnika ze wszystkich źródeł, z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;
- 2) do określania stopy procentowej podatku, przypadającego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, przekraczających 52.000.000 mk. W tym ostatnim wypadku podatek oblicza się według obniżonej o 2% stopy procentowej odpowiedniego stopnia dochodu.

Przykłady:

ad—1)	a) Podlegający podatkowi ogólny dochód osoby fizycznej z wszelkich źródeł, z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wynosi	60.000.000 mk.
	Podatek według 36 stopnia dochodu skali art. 7 wynosi	10.106.000 .
	b) Podlegający podatkowi ogólny dochód osoby fizycznej z wszelkich źródeł, z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wynosi	150.000.000 .
	Podatek według skali art. 7 wynosi: od 120.000.000 mk. dochodu	30.000.000 .
	od każdych następnych pełnych 5.000.000 mk. dochodu — po 1.250,000 mk. zatem od 30.000.000 marek (1.250.000 × 6) =	7.500.000 .
	nadto od 150.000.000 mk. — 1 i 1/2%	2.250.000 .
	razem podatek:	39.750.000 mk.
	c) Podlegający podatkowi ogólny dochód osoby prawnej wynosi	60.000.000 .

Podatek wedle stawki 36 stopnia
 dochodu skali art. 7 wynosi. 10.106.000 mk.
 d) Podlegający podatkowi ogólny
 dochód osoby prawnej wynosi: .150.000.000 „
 Podatek według skali art. 7 wy-
 nosi od 120.000.000 mk. dochodu. . 30.000.000 „
 od każdych następnych pełnych
 5.000.000 mk. dochodu po 1.250.000
 marek zatem od 30.000.000 marek
 $(1.250.000 \times 6) = 7.500.000 „$
 razem podatek 37.500.000 mk.

ad—2)

Przykłady dotyczące potrąceń podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę zamieszczone są przy § 13 niniejszego rozporządzenia.

Do art. art. 15 do 25.

§ 6. Artykuły 15 do 25 ustawy zasadniczo zmieniają przepisy ustawy pruskiej z dnia 19 czerwca 1906 r., dotyczące opodatkowania dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Zmiany te przedstawiają się następująco:

- 1) dochodów wyżej wymienionych nie włącza się do ogólnego dochodu płatnika;
- 2) przedmiotem opodatkowania jest dochód bieżący, a nie osiągnięty w roku ubiegłym, poprzedzającym rok podatkowy;
- 3) za podstawę podatku przyjmuje się obliczoną w stosunku rocznym wysokość uposażenia, emerytury lub wynagrodzenia za najemną pracę, przypadającą do wypłaty za pewien okres czasu.

- Wynagrodzenie jednorazowe, względnie wynagrodzenie za wykonaną pracę, przypadającą do wypłaty oprócz wynagrodzenia za pewien okres czasu, dolicza się do wysokości ostatniego periodycznego wynagrodzenia, obliczonej w stosunku rocznym;
- 4) granica wolnego od opodatkowania dochodu jest wyższą dla dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, aniżeli dla dochodów z innych źródeł;
 - 5) przewidziane w dziale II dochody opodatkowuje się w całości i nieuwzględnia się odliczeń i zniżek podatkowych, o których mowa w §§ 8, 19 i 20 ustawy pruskiej z 19 czerwca 1906 r. nadto przy tego rodzaju dochodach nie ma zastosowania postanowienie § 10 tejże ustawy, w przedmiocie doliczania dochodu żony do dochodu podatnika;
 - 6) podatek od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę oblicza służbodawca i pobiera drogą potrącenia przy każdorazowej wypłacie;
 - 7) do podatku od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę ustanawia się dodatki na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych w wysokości 3% od wypłaconego wynagrodzenia. Dodatki te oblicza służbodawca i potrąca wraz z podatkiem na rzecz tego

miasta, względnie tego powiatowego związku komunalnego, w obrębie którego zamieszkuje pracownik, otrzymujący wynagrodzenie.

§ 7. W związku ze zmianami, przytoczonymi w § 6 niniejszego rozporządzenia, za dochód z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę uważać należy wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzu lub w naturze, jakie pracownik uzyskuje od służbodawcy ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy.

W szczególności należą tu:

- 1) uposażenia służbowe, dodatki osobiste, dodatki służbowe, remunercje, fantjemy, czesne, taksy egzaminacyjne, promocyjne, wynagrodzenia od sztuki, akordowe, żetonowe, prowizje i wszelkie inne dodatki, jakkolwiek bądź nazwę mające, pobierane przez oficerów, duchownych wojskowych, urzędników wojskowych, pracowników państwowych, samorządowych i innych instytucji publicznych, oraz przez pracowników, pozostających w prywatnym stosunku służbowym lub w stosunku najmu pracy (urzędnicy prywatni, pomocnicy, robotnicy, służący i inni podobnego rodzaju pracownicy prywatni).

Wspomniane wynagrodzenia należy uważać za dochód bez względu na to, czy zapewnione są w sumach z góry ustanowionych, (rocznie, miesięcznie, tygodniowo, dziennie), czy też otrzymywane według innych norm) przepisy służbowe, umowy, zwyczaje i t. p.). Nazwa wynagrodzenia oraz okoliczność, czy pobierane wynagrodzenie jest związane z uprawnieniem do emerytury lub nie, nie czyni żadnej różnicy;

- 2) dopłaty, wyznaczone na utrzymanie księżom świeckim i członkom zakonów regularnych z funduszków Państwa, samorządów lub z innych funduszków publicznych (uzupełnienia kongruy);
- 3) emerytury i zaopatrzenia, jakie pobierają wyżej wymienione osoby z powodu czasowego lub stałego przeniesienia w stan spoczynku, albo po wystąpieniu z czynnej służby, względnie po zaprzestaniu pełnienia obowiązków z innych przyczyn, oraz zaopatrzenia, jakie wdowy, sieroty po wspomnianych osobach pobierają od służbodawcy, albo też z funduszków i kas, do których służbodawcy składają wkłady na emerytury lub zaopatrzenie;
- 4) oprócz świadczeń w gotówce uwzględnić należy także wartość dochodów w naturze, otrzymywanych od służbodawców, tudzież wartość czynszową udzielonego bezpłatnie przez służbodawców mieszkania. Do podległego podatkowi dochodu urzędników państwowych nie należy doliczać wartości czynszowej mieszkań służbowych lub gruntu w użytkowanie oddanych, za które czynsz potrąca się z uposażenia służbowego. We wszystkich innych przypadkach wartość mieszkania w naturze obliczać należy w myśl ustępu drugiego § 14 ustawy pruskiej z dnia 19 czerwca 1906 r.

Natomiast wynagrodzenia z tytułu najmu pracy, stanowiące świadczenia wyłącznie za wynik pracy, albo za wykonaną pracę, a nie wytwarzające w czasie trwania pracy stosunku zależności od pracodawcy i wskutek tego nie pochodzące od służbodawcy, należą do kategorii dochodów, płynących z zajęcia zawodowego lub z zatrudnienia w celach zarobkowych i podlegają opodatkowaniu wedle przepisów działu I ustawy z dnia 15 czerwca 1923 roku. Tu przede wszystkim należą wynagrodzenia za roboty na zamówienia, wynagrodzenia za pracę płatną od sztuki, a wykonaną dla potrzeb przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego poza zakładem tegoż (przemysł domowy), następnie wszelkie świadczenia, jakie podatnicy otrzymują ze względu na swoje stanowisko od osób trzecich, bez względu na to, czy świadczenia te mają charakter datków obowiązkowych, czy też padarków dobrowolnych, a w szczególności:

- a) dochód duchownych z opłat stuły, z opłat za odprawianie mszy, stypendji mszalnych i t. p., oraz z innych darów jakie duchowni ze względu na swój urząd otrzymują;
- b) dochód, który służy publiczni i prywatni (służy, woźni, portjerzy, dozorczy domów, kelnerzy i t. p.) otrzymują w postaci datków lub podarków nie od służbodawcy, lecz od innych osób za usługi lub ze zwyczaju przy pewnych sposobnościach.

Dochód duchownych z gruntów i budynków kościelnych określa się w myśl § 12 ustawy pruskiej z dnia 19 czerwca 1906 r. i opodatkowuje się jako dochód ze źródeł wymienionych w § 6 punkt 2 tejże ustawy.

Do art. 17.

§ 8. Przy każdej wypłacie uposażenia, którego wysokość obliczona w stosunku rocznym, wynosi ponad 7.200.000 mk. do 52.000.000 mk. włącznie, pobiera się podatek według skali załączonej do art. 17, drogą potrącenia przez służbodawcę.

Przy wypłacie uposażeń przekraczających w stosunku rocznym 52.000.000 mk. podatek pobiera się również drogą potrącenia przez służbodawcę, lecz według stopy procentowej odpowiedniego stopnia skali art. 7, obniżonej o 2% (§ 5 ustęp 2 niniejszego rozporządzenia).

O ile wysokość uposażenia ulegnie zmianie, należy już przy najbliższej wypłacie uwzględnić zaszłą zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmienionego uposażenia, obliczoną w stosunku rocznym.

Stopę procentową podatku, przypadającego od jednorazowych wynagrodzeń, ustala się w ten sposób, że jednorazowe wynagrodzenie dodaje się do sumy ostatnio wypłaconego periodycznego uposażenia, obliczonego w stosunku rocznym, podatek zaś potrąca się według otrzymanej w ten sposób stopy procentowej od sumy jednorazowo wypłaconego wynagrodzenia.

Przykłady, dotyczące postępowania przy potrącaniu podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę zamieszczone są przy § 13 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 18 część pierwsza.

§ 9. Wszystkie osoby fizyczne i prawne (służbodawcy), wypłacające osobom zamieszkałym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej uposażenia służbowe, emerytury i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzu lub w naturze, które wynikają ze stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy, są obowiązane, poczynając od 1 sierpnia 1923 r., obliczać i potrącać podatek na zasadach, wyluszczonej w art. 17 ustawy, oraz w § 8 niniejszego rozporządzenia.

Obowiązek potrącania podatku ciąży na urzędach, względnie na kasach państwowych, związkach komunalnych i innych instytucjach publicznych również w wypadkach wypłacania z polskich funduszy publicznych uposażeń służbowych i emerytur osobom przebywającym lub zamieszkałym poza obszarem Rzeczypospolitej.

Sprawa potrącania podatku za czas od 1 kwietnia 1923 r. do końca lipca 1923 r. będzie uregulowaną osobnym rozporządzeniem Ministra Skarbu.

Do art. 18 część druga i następna.

§ 10. Potrącone przez służbodawcę w ciągu miesiąca kwoty podatku winny być wpłacone do kasy skarbowej w terminie do dni 14 po upływie tegoż miesiąca.

Przy wpłaceniu służbodawca obowiązany jest złożyć w kasie wykaz potrąceń, sporządzony według przepisanej wzoru lub odpis listy płacy, o ile takowa zawiera dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Za niezbędne dane uważa się nazwisko i imię pracownika, miejsce zamieszkania pracownika, rodzaj jego zajęcia, wysokość wynagrodzenia w gotówce oraz wartość pieniężną wynagrodzenia w naturze, oznaczenie okresu czasu, za który wypłaca się wynagrodzenie, wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym, kwota potrąconego podatku, wreszcie potrąconego dodatku na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych (art. 25 ustawy).

Pracowników, zamieszkałych w obrębie jednego i tego samego miasta, względnie w obrębie jednego i tego samego powiatowego związku komunalnego, należy w wykazie, względnie w odpisie listy płacy zamieszczać odrębnie. Służbodawcy mogą również sporządzać odrębne wykazy potrąceń wedle miejsca zamieszkania pracowników.

Kasa skarbową wystawia służbodawcy pokwitowanie na ogólną sumę wpłaconego podatku, przesyła wykaz, względnie odpis listy płacy do właściwej władzy podatkowej I instancji wraz z odnośnym pomocniczym dziennikiem przychodu.

Do art. art. 19 i 20.

§ 11. Wymiar podatku w wypadkach, gdy służbodawca nie wpłacił podatku wcale, lub wpłacił za mało, skutecznia władza podatkowa po sprawdzeniu wykazów (listy płacy), względnie po zabraniu materiałów przez urzędników, delegowanych na zasadzie art. 20 ustawy.

Do art. 25.

§ 12. Art. 26 ustawy wprowadza nowy przepis, w myśl którego należność podatku dochodowego

wraz z dodatkami na rzecz gmin i związków samorządnych, przypadająca do zapłaty w trzecim i czwartym kwartale kalendarzowym 1923 r., winna być zapłacona w takiej wysokości, jaka wypadnie z przemnożenia tej należności przez wykładnik, wyrażający wzrost przeciętnych cen hurtowych w pierwszej połowie roku 1923 w porównaniu z przeciętnymi cenami hurtowymi w roku 1922.

Wysokość tego wykładnika zostanie przez Ministra Skarbu podana do wiadomości publicznej i władz podatkowych przed 1 sierpnia 1923 r.

Przemnożeniu przez wykładnik wzrostu cen hurtowych nie podlegają te kwoty podatku, które płatnik, korzystając z przysługującego mu prawa na zasadzie postanowienia ustępu drugiego § 67 ustawy pruskiej z 19 czerwca 1906 r., wpłaci z góry na poczet należności za trzeci i czwarty kwartał 1923 r. najpóźniej do końca lipca 1923 r.

Przykłady:

Płatnikowi ustaliła komisja dochód w kwocie	4.000.000 mk.
od tego dochodu podatek według skali art. 7 wynosi	114.400 mk.
dodatek do państwowego podatku dochodowego na rzecz związków samorządnych (art. 13)	45.600 mk.
razem	160.000 mk.

Z wymierzonego na rok 1923 podatku w kwocie 160.000 mk., z uwagi na postanowienie art. 32 ustawy, przypada do zapłaty w roku podatkowym 1923 kwota 120.000 mk.

Stosownie do postanowienia ustępu pierwszego § 67 ustawy pruskiej z dnia 19 czerwca 1906 r. powyższa należność podatkowa 120.000 mk. płatna jest w kwartalnych ratach, poczynając od drugiego kwartału 1923 r., po 40.000 mk.

Gdy płatnik uiszczy przypadającą do zapłaty w trzecim i czwartym kwartale należność wynoszącą ogółem (40.000 + 40.000 mk.) 80.000 mk. przed końcem lipca 1923 r.—wykładnik nie będzie stosowany.

O ile zaś płatnik na poczet powyższych 80.000 mk. wpłaci przed końcem lipca 1923 r. tylko 50.000 mk.,—pozostała należność 30.000 mk. ulegnie zwiększeniu drogą przemnożenia przez wykładnik.

Jeżeli płatnik nie skorzysta zupełnie z przysługującego mu prawa płacenia przed końcem lipca 1923 r. przypadającej do zapłaty w trzecim i czwartym kwartale 1923 r. należności,—będzie obowiązany w terminach ustawowych należność tę uiszczyć w takiej wysokości, jaka wypadnie z przemnożenia jej przez wykładnik.

Do art. 27.

§ 13. Z uwagi na postanowienia art. 27 ustawy skala podatkowa, stosowana przy potrącaniach podatku (art. 17 ustawy), ulega zmianie w zależności od wykładnika wzrostu cen hurtowych.

Wykładnik ten ustala Minister Skarbu na każdy kwartał kalendarzowy, oraz podaje do publicznej wiadomości odrębnym rozporządzeniem wraz z odpo-

wiednio ułożoną skalą, według której należy w danym kwartale kalendarzowym potrącać podatek od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Wysokość wykładnika wzrostu cen hurtowych, oraz skala, obowiązująca w trzecim kwartale kalendarzowym 1923 r. została ogłoszona w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 63 poz. 482). Tęsamem w powyższym kwartale nie będzie miała zastosowania pierwotna skala, podana w art. 17 ustawy.

Przykłady:

I. W dniu 1 sierpnia 1923 r. wypłaca się pracownikowi tytułem uposażenia stałego za sierpień

2.000.000 mk.

równocześnie wypłaca się temu pracownikowi miesięczny dodatek drożyzniany, płatny pierwszego dnia każdego miesiąca w wysokości. 1.000.000 mk.
razem 3.000.000 mk.

Wysokość tego uposażenia obliczona w stosunku rocznym — (3.000.000 × 12) wynosi 36.000.000 mk.

Stopa procentowa od rocznego dochodu 36.000.000 mk. przy zastosowaniu skali, podanej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 63 poz. 482) wynosi 2%.

Służbodawca winien potrącić tytułem podatku w dniu 1 sierpnia 1923 r. przy wypłacie wspomnianych 3.000.000 mk. — 60.000 mk., nadto 3% od wypłaconego wynagrodzenia tytułem dodatku komunalnego (art. 25 ustawy) 90.000 mk., czyli razem 150.000 mk.

II. W dniu 1 sierpnia 1923 r. wypłaca się pracownikowi tytułem miesięcznego uposażenia stałego kwotę. 2.000.000 mk.
nadto wypłaca się temu pracownikowi w tym samym dniu kwartalne uposażenie dodatkowe w kwocie 900.000 mk.
razem 2.900.000 mk.

Miesięczne uposażenie stałe, obliczone w stosunku rocznym (2.000.000 × 12) wynosi 24.000.000 mk.

Uposażenie kwartalne, obliczone w stosunku rocznym (900.000 × 4) wynosi 3.600.000 mk.
razem 27.600.000 mk.

Stopa procentowa od rocznego dochodu 27.600.000 mk. według skali, podanej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1923 r., wynosi 1,7%.

Służbodawca winien zatem potrącić przy wypłacie wspomnianych 2.900.000 mk. podatek w kwocie 49.300 mk. nadto 3% od wypłaconego wynagrodzenia tytułem dodatku komunalnego t. j. 87.000 mk. czyli razem 136.300 mk.

III. W dniu 1 sierpnia 1923 r. wypłaca się pracownikowi:

a) tytułem miesięcznego wynagrodzenia stałego 2.000.000 mk.

b) tytułem miesięcznego dodatku drożyznianego. 1.000.000 mk.

razem 3.000.000 mk.

Podatek jak w przykładzie I) wynosi 60.000 mk.
a dodatek 90.000 mk.

W dniu 15 sierpnia 1923 r. wypłaca się temuż pracownikowi dalsze dodatkowe wynagrodzenie per-jodyczne (np. uzupełnienie miesięcznego dodatku drożyznianego) w kwocie 500.000 mk.

Celem obliczenia stopy procentowej podatku od tego ostatniego wynagrodzenia przyjmuje się wypłacone już 1 sierpnia 1923 r. 3.000.000 mk. + wypłacone 15 sierpnia 500.000 mk.—razem 3.500.000 mk. \times 12=42.000.000 mk., od której to sumy według skali, podanej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1923 r. przypada stopa procentowa 2,5%.

Służbodawca winien potrącić od wynagrodzenia dodatkowego, wypłaconego w dniu 15 sierpnia 1923 r. w kwocie—500.000 mk., podatek w kwocie 12.500 mk. nadto 3% od tegoż wynagrodzenia dodatkowego tytułem dodatku komunalnego t. j. 15.000 mk., czyli razem 27.500 mk.

IV. Pracownikowi, o którym mowa w przykładzie III, wypłaca się w dniu 20 sierpnia 1923 r.:

- a) dalsze uzupełnienie miesięcznego dodatku drożyznianego w kwocie . . . 100.000 mk.
- b) renumerację, względnie zapomogę jednorazową w kwocie 4.000.000 mk.

Celem ustalenia stopy procentowej od tych ostatnich wynagrodzeń, przyjmuje się: wypłacone w dniu 1 i 15 sierpnia 1923 r. wynagrodzenie 3.500.000 mk.+100.000 mk. razem 3.600.000 mk. \times 12=43.200.000 mk. Do tej kwoty dolicza się jednorazowe wynagrodzenie (remuneration, względnie zapomogę) w kwocie 4.000.000 mk.—razem 47.200.000 mk.

Ponieważ stopa procentowa od 47.200.000 mk. wynosi według skali, podanej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1923 r. 2,5%, zatem podatek od wynagrodzeń wypłaconych w dniu 20 sierpnia 1923 r. w kwocie 4.100.000 mk. wynosić będzie 102.500 mk. nadto 3% od wypłaconych 4.100.000 mk. tytułem dodatku komunalnego t. j. 123.000 mk., czyli razem 225.500 mk.

V. W dniu 1 sierpnia 1923 r. wypłaca się pracownikowi tytułem wynagrodzenia stałego za miesiąc sierpień 2.000.000 mk.

nadto w tymże dniu wypłaca się temu pracownikowi miesięczne wynagrodzenie za godziny nadliczbowe za miesiąc kwiecień 1923 r. w kwocie . . . 500.000 mk.

razem . . . 2.500.000 mk.

Podstawę do obliczenia stopy procentowej stanowi suma wypłaconego wynagrodzenia w stosunku rocznym (2.500.000 \times 12) t. j. . . 30.000.000 mk. od której według skali obowiązującej w trzecim kwartale 1923 r. a podanej w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12 czerwca 1923 r., wypada stopa procentowa 1,7%.

Podatek zatem od wypłaconego wynagrodzenia 2.500.000 mk. wynosi 42.500 mk., a nadto 3% od tegoż wynagrodzenia tytułem dodatku komunalnego (art. 25 ustawy) t. j. 75.000 mk., czyli razem 117.500 mk.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 kwietnia 1923 r.

Minister Skarbu: *H. Linde*